

[Aksel Larsen.]

indgreb bør foretages, enten før konflikten er blevet en realitet, eller når den har løbet et stykke tid — så vidt jeg forstod et ganske kort stykke tid — og han protesterede mod, at nu skal der være en uges konflikt, når man alligevel vil slutte det af. Han erklærede, at venstre er tilhænger af en hurtig løsning, og vil ikke spare nogen anstrengelser for at få fremmet sagen. Jeg ved ikke, om venstre er i stand til det. Statsministeren har over for partiformændene erklæret, at regeringen ikke ønsker den gjort færdig før på onsdag. Planerne er lagt til rette fra regeringens side. Det er dens vilje, og jeg går ud fra, at det er hele regeringens vilje. Så er det lidt besynderligt, at hr. Peter Jensen (Sorø amt) tillader sig at tale om Christiansborgmanøvrer, når det her ganske åbenbart drejer sig om manøvrer mellem de tre regeringspartier. Vi vil gerne have en forklaring på, hvad det er for manøvrer og hvorfor.

Bevares, der kan være en tredje mulighed: at man har brug for en uges frist til yderligere forhandlinger i regeringen og mellem regeringspartierne og mellem regeringen og landbrugsorganisationerne om, hvor mange penge landbruget skal have. Der kan være divergerende anskuelser i regeringen, der kan være afstand mellem regeringen og landbrugsorganisationerne, og det kan være, at man ønsker at have denne frist på en uge, muligvis for at kunne lægge lidt pres på den ene eller den anden part. Jeg ved det ikke, men jeg ved, at det ville være rart for os andre at få lidt mere at vide om dette. For der må kunne gives en fornuftig forklaring på, at regeringen kommer til folketinget med en plan for sagens behandling, og derpå kommer venstres ordfører og protesterer på det heftigste mod, at sagen ikke bliver afgjort i dag.

Jeg formoder, at lovforslaget går i udvalg. Der er jo ikke ret meget at gøre i udvalget, hvad angår at studere lovforslaget og finde ud af, hvordan det er udformet, og hvilken virkning det vil få. Man kan heller ikke give sig til at diskutere, hvilket resultat overenskomstnævnet vil komme til. Det ved man ikke noget om, selv om man kan have formodninger. Men derfor kan det godt være, at et udvalg er praktisk, for det kunne jo være, at man

i et udvalg i hvert fald kunne få lidt oplysning om de problemer, hr. Erling Dinesen og jeg har tilladt os at drage frem her, og så ville vel allerede meget være vundet.

Kjær Rasmussen: Det er anden gang i løbet af et års tid, regeringen kommer her til folketinget med et voldgiftsforslag. Sidste gang blev lovgivningen ensidigt vendt mod lønmodtagerne, og nøjagtigt det samme vil ske denne gang.

Hele halløjet er som bekendt opstået, fordi landbrugets arbejdsgiverforening til stadighed har villet sammenkæde overenskomstforhandlingerne og forhandlingerne omkring landbrugsstøtten. Landbrugets arbejdsgivere har indtaget en endog meget afvisende holdning over for den skitse, som blev udarbejdet af forligsmanden. Som man ved, accepterede LO samme skitse. Disse tilstande ville jo normalt betyde strejke, men denne strejke har regeringen altså ikke villet lade løbe, ud fra den helt forkerte indstilling, man har om, at strejker er skadelige for samfundet. Man burde her have erindret sig visse økonomiske eksperters udsagn om, at storkonflikter ikke medfører katastrofale konsekvenser for samfundsøkonomien.

På baggrund af dette duer regeringen motivering for forslaget ganske enkelt ikke. Ministeren skriver i sin fremsættelsestale, at

„der må forudses alvorlige problemer på et så helt livsvigtigt forsyningsområde som mælken“.

Derfor skal strejken altså stoppes, og derfor skal der nedsættes et fællesudvalg på 7 medlemmer. Man genkender her igen de radikales i hvert fald ud i egen mening geniale patentløsning, som går ud på, at stridigheder på arbejdsmarkedet bedst ordnes gennem en voldgift.

Som før sagt så er det jo ikke første gang, at vi her præsenteres for tvungen voldgift. Under styrmands- og radiotelegrafiststrejken sidste forår nedsatte folketingets flertal også et nævn, dengang udelukkende bestående af jurister, hvilket — som man måske husker — blev stærkt kritiseret fra vores side. I år foreslår man et fællesudvalg, bestående af 3 medlemmer fra arbejderside og 3 medlemmer fra arbejdsgiverside. Ved første øjekast ser denne fordeling jo meget